

A honosítás kockázatai az „állampolgárság védelmének” tükrében

MÁGÓ Barbara¹

E tanulmány a honosítási eljárás során hozott egyéni és állami döntések kockázatait elemzi. A szerző egyrészt átfogó képet ad a külföldit honosító állam kockázatelemző tevékenységéről, másrészt a honosítást kérelmező személy egyéni döntési rizikóit vizsgálja. A csalárd módon állampolgárságot szerzett személyek esetében pedig – az állampolgári státusz védelme érdekében – az állampolgárság visszavonása mellett érvel.

Kulcsszavak: állampolgárság, honosítás, kockázat, visszavonás, védelem

Előszó

„Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság és a szabadság kiteljesítése” – áll Magyarország Alaptörvénye Nemzeti hitvallásának második részében. Napjaink migrációs válsággal, járványokkal és háborús konfliktusokkal övezett világában a biztonság és a jólét fogalma rendkívüli módon felértékelődni látszik. A remélt állampolgári biztonsághoz vezető útnak számos iránya létezik, amelyből az egyik lehetséges alternatíva magának az állampolgári létnek a biztonsága, a törvényekben foglalt állampolgári jogok érvényesülésének garantálása, valamint az állampolgársággal kapcsolatos visszaélésekkel szembeni fellépés elengedhetetlensége. Leszögezendő, hogy az állampolgársághoz fűződő kockázatelemzésről csupán az állampolgárság-szerzés és -vesztés kapcsán beszélhetünk, hiszen az állampolgárság vér szerinti keletkezése nem hagy lehetőséget a mérlegelésre. A kutatók a honosítási és a megfosztási kockázatokat legtöbbször csupán a honosító állam védelmének szemszögéből vizsgálják, a kérelmezői döntés eshetőleg, sokszor elhanyagolt egyéni veszélyét figyelmen kívül hagyva. E tanulmány megkísérli mind az egyéni, mind az állami döntések rizikóját górcső alá venni, ezáltal az állampolgári státusz védelmének mindkét irányát – a magyar állampolgársági joggyakorlat példáin keresztül – szemléltetni.

¹ R. őrnagy, mesteroktató, Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kar Bevándorlási Tanszék; doktori hallgató, Rendészettudományi Doktori Iskola, e-mail: mago.barbara@uni-nke.hu

Az állampolgársági kockázat fogalma és a felek céljai

Az állampolgárság legáltalánosabb értelemben véve egy közjogi kapcsolat, amely mind az állam, mind az egyén részéről jogokat garantál és kötelezettségeket keletkeztet. Az e kapcsolatot keletkeztető vagy megszüntető állampolgársági eljárások valamennyi résztvevő számára kockázatot hordozhatnak. A *Rendészettudományi szaklexikon* definíciója szerint a kockázat olyan előre nem látható és nem kívánt jövőbeni esemény lehetősége, amely kárt, veszteséget vagy egyéb nemkívánatos állapotot okoz.² A kockázatelemzés pedig egy olyan eljárás, amely az adott területre vonatkozó lehetséges kockázatok csoportosítását és értékelését foglalja magában.³ Az állampolgársági jog kockázatelemzésének célja tehát az állam és az állampolgárok védelme a nemkívánatos, veszélyt jelentő személyek felismerése, kiszűrése és adott esetben országból való eltávolítása révén. Ahogy azt már a bevezetőben tisztáztam, az állampolgársági eljárásokban csak az állampolgárság megszerzése és az állampolgárság visszavonása tárgyában lehetséges kockázatot elemezni, hiszen a magyar jogban is uralkodó leszármazási rendezőelv szerint az állampolgárság a születéssel, további feltételek fennállta nélkül a felmenőről a leszármazottra a törvény erejénél fogva száll át.

A honosítási és a visszavonási eljárásokban félként főszabály szerint a honosítandó vagy megfosztandó magánszemély és az állam jelenik meg. Bizonyos esetekben a honosítást kérő személy eredeti állampolgársága szerinti állam is érdekelt, vagy éppen ellenérdekelt lehet. A honosítási kérelmet megvizsgáló állam nézőpontjából előnyök az egyén integrációjának magas fokát elismerő, tartós és fentiek szerint örökíthető tartózkodási jog biztosítása körében merülhetnek fel. Közép- és hosszú távon egyes, az állampolgársági jogon túlmutató (például demográfiai, gazdasági, honvédelmi, nemzetpolitikai) előnyök és hátrányok is kimutathatók lehetnek. Előbbieken túl kockázatként egyértelműen a külföldi kérelmezők biztonságot veszélyeztető cselekedetei jelennek meg. Az állampolgárok jogait és kötelezettségeit a honosítás által megszerző személy éppen korábbi külföldiségének meghaladása útján érzékelhet előnyöket, valamint az érzelmi és az egzisztenciális biztonsága területén is bizton előrelépésre számíthat. A kérelmező eredeti származási országának honosításhoz való viszonyulása azonban nagyban függ saját gazdasági és civilizációs fejlettségétől, aktuális háborús vagy békeállapotától. A kibocsátó ország részéről feszültség a többes állampolgárság engedélyezése vagy tiltása függvényében merülhet fel. Az állampolgárság visszavonása minden potenciális érintett esetében ezek ellentétjeként jelenthet előnyt vagy hátrányt.

---

² BODA 2019: 325.

³ BODA 2019: 325.

Az egyéni döntés kockázata – az állampolgárság védelme

Az állampolgári lét elérése a külföldi számára a migrációs folyamat utolsó állomása, a teljes befogadás végső, sok esetben sorsdöntő mozzanata. Bár számos idegenrendészeti státusz huzamos területen való tartózkodásra jogosítja fel az egyént, azonban e tartózkodási jogcímek egyike sem foglalja magában az egyén irányába ható, feltétlen, az állam által nyújtandó védelmi kötelezettséget. Az állampolgár tehát a jogszerűen és huzamosan az országban tartózkodó külföldihez képest számos olyan pozitív többletjogosultságot élvez, amelyek gyakorlásának lehetősége egy meglehetősen hosszadalmas, rendkívül összetett és jól megfontolt hatósági döntés eredménye. A jogosultságok mellett a honosítottat vagy a honosításért folyamodót azonban esetleges többletkötelezettségek, negatív jogkövetkezmények is terhelhetik, amelyekről kevéssé esik szó. Előbbi megállapítást tényként elfogadva joggal tehető fel a kérdés: az állampolgári státusz összeköt vagy elválaszt? Ahogy az éremnek, úgy a honosításnak is két oldala van, ez esetben egy mindkét fél számára kedvezőbb és egy eshetőlegesen kedvezőtlenebb. A honosítás kedvezőtlen joghatásai az adott állam állampolgársági joganyagából ismerhetők meg és vezethetők le.

Az állampolgárság megváltoztatásához fűződő jogot nem lehet önkényesen korlátozni,⁴ így az egyén nem kötelezhető születéssel szerzett állampolgárságának kizárólagos, örökös viselésére. Némely állam azonban – a többes állampolgárság kiküszöbölésének elvét szem előtt tartva – tiltja a honosítás útján keletkezett kettős jogi kötődést, egyúttal megkövetelve az eredeti állampolgárságról való lemondást. A kettős állampolgárság jelenségének megítélése a történelem során időről időre változott, és változik manapság is, kívánatos és nemkívánatos voltának váltakozása szintén az állami kockázatkezelés kategóriájába sorolható. Az állampolgári hűség feltétlen biztosítása és a katonai kötelezettségek teljesítése alóli kibúvás lehetőségének tiltása háborúkkal övezett mindennapjainkban is aktuális kérdésnek bizonyulhat. Az egyidejűleg több államhoz való tartozás kizárására vagy korlátozására az állampolgársági jogszabályok rendelkezéseinek jogalkotó általi változtatása útján van mód. A tűrés és a tiltás okai, időszakai országoként eltérők: míg Nyugat-Európában a többes állampolgárság intézményének elismerése a gyarmati múlt hozadéka és a tömeges bevándorlásra adott válasz, addig Közép- és Kelet-Európában a világháborúk okozta nemzetállami szétesések egyfajta kompenzációja.⁵

A magyar jogalkotó – hátat fordítva a korábbi szocialista felfogás szerinti „egy állam, egy állampolgárság” személetnek – a kettős állampolgárságot kizáró bilaterális egyezményeket a rendszerváltást követően hatályon kívül helyezte, mivel a többes állampolgárság intézménye ekkortól már nem tartozott a fokozott állami kockázat körébe. A többes állampolgárság megítélésének kérdésében ezzel a régmúlt engedélyező szabályai tértek vissza. Az állampolgársági politika tényleges paradig-

⁴ Ápt. 1. § (2) bekezdés; Az emberi jogok egyetemes nyilatkozata, 15. cikk.

⁵ CULIC 2013: 99.

maváltását pedig az egyszerűsített honosítás 2010-ben elfogadott és 2011. január 1-jén hatályba léptetett bevezetése jelentette, amely az effektivitás, vagyis a tényleges kapcsolat elvével szakítva áttelepülés nélkül is lehetőséget teremtett a határon túlra szakadt magyar nemzetiségűek többes állampolgárrá válására.⁶ A magyar jogszabályi keret változtatása, a honosítás könnyebbé tétele azonban a nemzetközi viszonyokban nem várt reakciókat váltott ki. Míg a szomszédos államok közül Románia, Szerbia, Horvátország és Szlovénia – elismerve a kettős állampolgárságot – nem gördített akadályt a kedvezményes honosítások útjába, addig Ausztria⁷ és Ukrajna⁸ már a hatálybalépést megelőző időkből is tiltotta a többes kötődést. Mivel a burgenlandi terület lakosai kevéssé voltak érdekeltek a magyar honosításban, így kérelmezőként elenyésző számban jelentek meg, honosításuk különösebb ellenállás nélkül kivitelezhető volt. Hosszabban is vizsgálható volna a korabeli német és osztrák jogban jellemző alkotmányos hozzáállás, amely szerint a saját honosságú polgár korlátozás nélkül megszerezheti más állam állampolgárságát, azonban a honosítási eljárás eredményességének feltételeként fordított esetben főszabály szerint nem tűri a többes állampolgárság kialakulását. Ennek az ok-okozati összefüggésnek a részletes feltárására azonban a szerző e helyütt nem vállalkozik. Ukrajna esetében bár az alapvető cél az orosz–ukrán kettős állampolgárok szankcionálása volt, a tilalom az ott élő magyar kisebbséget is sújtotta. A tilalmat azonban a szankcionálási rendszer kidolgozatlansága részben ellensúlyozta, ugyanis a *lex imperfecta* jellegű szabályok a tilalom megsértőire semmilyen kötelezően alkalmazandó jogkövetkezményt nem írtak elő. A magyar honosítási szabályok változására a szlovák jogalkotás reagált a legradikálisabban, mintegy szankcionálva a határon túli magyar kisebbség állampolgárság-szerzését.⁹ A diszkriminatív jogszabály-módosítás egyértelműen befolyásolta a kettős állampolgárság érvényesülését, valamint visszatartó hatást generált a szlovákiai magyar kisebbség körében.¹⁰ Bár a hivatkozott jogszabályt 2022-ben némileg módosították, érdemben máig nincs változás a restriktív szlovák szemléletben.¹¹ Megjegyzendő, hogy Szlovákia eredeti szöveg szerinti jogszabály-módosítása jelentősebb arányban a Csehországban és a tengerentúlon élő polgárait sújtotta.

Az egyéni döntés szabadságát korlátozó, némely esetben kizáró állampolgársági klauzulák tehát a honosítás árnyoldalának tekinthetők. A többes állampolgárságot tiltó országokban a lakosság állampolgársági egységessége elérendő célként jelenik meg, amelyet a rendkívül kedvezményes, lakóhelytől független honosítási formák nagymértékben veszélyeztetnek. A szakirodalomban mindaddig nem alakult ki

⁶ BALOGH–HALÁSZ–PAP 2022: 292.

⁷ Az 1985. évi osztrák állampolgárságról szóló törvény 27. cikk (1) bekezdése értelmében a polgár elveszíti osztrák állampolgárságát, amennyiben más állampolgárságot szerez, kivéve, ha korábban osztrák állampolgársága megtartására engedélyt kapott.

⁸ Ukrajna alkotmányának 4. cikke; Ukrajna állampolgárságáról szóló 2001. évi törvény 2. cikke.

⁹ 2010. évi 250. törvény a Szlovák Köztársaság állampolgárságáról szóló 1993. évi 40. törvény módosításáról 9. § (1) bekezdés

¹⁰ TÖRÖK 2020: 157.

¹¹ VARGA 2022.

egységes álláspont arról, hogy egy másik állam általi honosítás gyengítheti-e anynyira a származási országgal való kapcsolatot, hogy az állampolgárság megvonása legitimmé váljon.¹² Jelenleg a nemzeti szuverenitás védőköpenyébe burkolódzva az államok önmaguk dönthetnek állampolgársági kérdéseikben mindaddig, amíg azok az esetleges önkényesség vizsgálatát kiállják. Az önkényesség fogalmának definiálatlansága, s ezáltal eltérő értelmezése a kérdéskör bonyolultságát azonban még tovább kumulálja.

Az állami döntés kockázata – az állam védelme

A honosítási kérelemről való döntés önmagában a kérelmező biztonságprofiljának komplex jellegű értékelése. A honosítási biztonságprofil megalkotása¹³ a honosítandó személy esetében a kockázatok jelenlétének vagy hiányának feltárását, majd ezen indikátorok mérlegelését foglalja magában. A nemzeti állampolgársági jogszabályok honosítási feltételei kivétel nélkül figyelmet fordítanak arra, hogy csak olyan személy honosítására adjanak lehetőséget, akinek magatartása biztonsági szempontból nem kifogásolható.¹⁴ Az előterjesztendő vélemény kialakításakor az állampolgársági ügyekben eljáró szerv feltárja az egyén korábbi életútját, vizsgálja és értékeli az esetlegesen általa elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyességét, valamint az állampolgári közösségbe való sikeres integráció lehetőségét. A kérelmeket az egyén közbiztonsági kockázatának értékelésén túl nemzetbiztonsági szempontból is górcső alá veszik, szakhatóságként eljáró társszervekre bízva a kockázatok jelenlétére utaló elemek észlelését, értékelését. E felelősségmegosztás a célirányos és hatékony eljárás garanciája. Míg némely állam a büntetett előéletű személyek esetében egyáltalán nem vállal kockázatot – „zéró toleranciát” hirdetve teljesen kirekeszti őket a honosítás lehetőségéből –, addig más országok csak a nagyobb tárgyi súlyú büntettek elkövetőivel szemben járnak el így, a jelentéktelenebb bűncselekményeket és szabálysértéseket tolerálják. A fentiek alapján tehát megállapítható, hogy az állampolgári kötelekbe fogadásról való döntés egyfajta értékítélet a vállalható és a nem vállalható kockázat megkülönböztetése terén.¹⁵ Mindez azért is rendkívül fontos, mert a pozitív állami döntést követően a honosított a születés által magyar állampolgárságot szerzett személyekkel azonos jogokat szerez, valamint azonos kötelezettségek terhelik. E státuszegyenlőség még inkább alátámasztja az állampolgársági státusz védendő értékét is.

A teljes körű állampolgárság-védelem az állampolgársági jogon túl leginkább idegenjogi és büntetőjogi eszközök segítségül hívásával valósítható meg. Az ország területén lakóhellyel rendelkező, idegenrendészeti vagy menedékjogi státuszban lévő

¹² VASS 2013: 136.

¹³ Profilalkotás. BODA 2019: 451–452.

¹⁴ LÓRINCZ 2019: 56.

¹⁵ FINSZTER 2023: 9.

személyek esetében a honosítás feltételeit vizsgáló ügyintézőknek és a velük együtt dolgozó közrendi és nemzetbiztonsági körülményeket értékelő szakhatóságoknak lényegesen könnyebb dolga van. Ebben az esetben a tisztviselők többévtényi – a külföldről már alpból rendelkezésre álló – iratanyag és adat alapján dolgozhatnak, a köztársasági elnök diszkrecionális döntését így jól megalapozottan készíthetik elő. Ezen túl a magyar nyelv és kultúra ismeretének vizsgálata is eltér a klasszikus honosított kör és az egyszerűsített honosítási kör esetében. Míg klasszikus honosítottak esetében alkotmányos alapismeretek vizsgálata vagy magyar tannyelvű oktatási intézmény végbizonyítványa igazolja a magyar nyelvtudást, addig a magyar származását igazolni tudó személy esetében a kérelmet átvevő ügyintéző vizsgálja azt. Bár a határon túli magyar nemzetiségűek esetében az integráció vizsgálata nem szükséges, amint az nem is volna helyénvaló, azonban a belföldi tartózkodás, a korábbi tartózkodási engedély, letelepedési ügyek és számos más hatósági kapcsolat hiányában a döntés előkészítése a szokottnál is inkább tekinthető megelőlegezett bizalomnak.

Utólagos eljárás – az állampolgári státusz védelme

A jogszerűen szerzett állampolgárság értékvédelme egyúttal megköveteli a csalárd állampolgárság-szerzés szankcionálását is. E szankció a honosítási eljárás kockázatelemzésének eddig ismertetett proaktív (feltérképező, előjelző) oldalával ellentétesen a reaktív (visszaható, utójelző) oldalát erősíti. Az állampolgárság visszavonása, vagy más szóhasználatnál élve, az állampolgárságtól való megfosztás az állampolgári státusz tiszteletét, méltóságának fenntartását hivatott szolgálni. Amennyiben e véndő jogállást visszaélészerűen is birtokolni lehet, úgy annak értéke devalválódik.

A csalárd módon szerzett állampolgárság visszavonandóságának jogszabályi bevezetése – éppúgy, mint a többes állampolgárság intézményének újbóli elismerése – a rendszerváltás időszakának terméke. A magyar jogban az első valós állampolgárság-visszavonásra azonban csak az egyszerűsített honosítás bevezetését követően, 2013-ban került sor, amit azóta a *Magyar Közlöny* tanúsága szerint közel 550 további eset követett. Amennyiben ezt statisztikaiadat-szerűen fogalmazzuk meg, a fenti elemekből az alábbi tények következethetők: míg a rendszerváltást követő 20 év alatt (1993–2013) egyetlen visszavonás sem történt, addig az elmúlt 10 év során (2013–2023) 550. Vajon ennyivel kockázatosabbak az egyszerűsített jogcím alapján honosítottak, mint a klasszikus honosításban részt vevő személyek? A válasz egyértelműen nem! Az okok tehát máshol keresendők. Az államok honosítási trendjei napjainkban a nagyfokú kedvezmények biztosításában öltenek testet. A kedvezményes honosítás nagyobb kockázata tehát nem a kérelmezői kör összetételéből, hanem az eljárás egyszerűsítéséből vezethető le.

Az eljárás köztudott gyorsítása és a feltételek nagyfokú könnyítése némely bűnözői csoportokat rosszhiszemű, csalárd állampolgárság-szerzésre ösztönöztek. Az úgynevezett „állampolgárság-biznisz” során egyes bűnözői csoportok arra nem

jogosult külföldieket anyagi ellenszolgáltatás fejében segítettek hozzá az állampolgárság megszerzéséhez. E cselekedeteik sokszor büntetőjogi relevanciával is bírtak, az elkövetők tettükkel okirathamisítást, korrupciós bűncselekményt, embercsempészést valósítottak meg.¹⁶ Ezekben az esetekben a család szerzések elleni fellépés és az elkövetőkkel szembeni szankciók alkalmazása elengedhetetlen. A fent részletezett hibákból tanulva a magyar jogalkotó az állampolgárság visszavonásának időbeli korlátját megduplázta, így a rosszhiszeműség a honosítástól számított immár húsz éven belül szankcionálható. A magyar nyelvismerettel kapcsolatos esetek – kivéve a vesztegetéssel megvalósuló, tudatos megtévesztéseket, amelyek az előbbi kategóriába sorolandók – álláspontom szerint más kockázati megítélés alá esnek. A visszavonások megalapozott voltát kétségbe nem vonva szükséges azonban megállapítani, hogy a jogi szabályozás anomáliája egyfajta táptalaját szolgáltatott ezeknek az eseteknek. A középszintű magyar nyelvismeret definiálatlansága a gyakorlatban eltérő jogértelmezést generált. Bár a később kiadott Módszertani útmutató¹⁷ némileg árnyalta a helyzetet, a nyelvtudás pontos megkívánt szintjének egyértelmű rögzítésére azóta sem került sor.

Az egyszerűsített honosítással visszaélők számadatát valójában csak megbecsülni lehet, biztosan csak a jogerős visszavonások száma ismert, a nagyfokú látencia azonban valószínűsíthető. A kedvezményes eljárás bevezetése óta közel 1,1 millió fő szerzett magyar állampolgárságot e jogcím szerint, arányaiban tehát a kérelmezők csupán 0,0005%-a esetében került sor a visszavonásra. Bár e szám statisztikailag elenyészőnek tűnhet, mégis ajánlott fokozott figyelmet fordítani az állampolgári státusz megfosztás általi védelmére.

Konklúzió

Bár a honosítást a közbeszéd legtöbbször adományként láttatja, az állampolgárság valójában kettős természetű jelenség, amely kiválasztottságot és megbélyegzettséget egyszerre is jelenthet, attól függően, hogy mi a szemlélő nézőpontja.¹⁸ Kétségtelen, hogy a migrációs jog – ezen belül az állampolgársági jog – kérdésköre leginkább az állami, társadalmi biztonság szektorába illeszthető be,¹⁹ azonban a hatósági döntés kockázatértékelése mellett a kérelmezői döntések kevésbé hangoztatott egyéni veszélyeit is érdemes vizsgálni. A történelmi háttér miatt az egyszerűsített honosítás bevezetése például rendkívül érzékenyen érintette a Szlovákiával fennálló kétoldalú kapcsolatot.²⁰ A többes állampolgárság intézményének bevezetése vagy megszerzési lehetőségeinek kiterjesztése heves ellenállásba ütközhet, akár az adott állam állam-

¹⁶ DOBOS et al. 2019.

¹⁷ KIM Módszertani Útmutató.

¹⁸ NAGY 2017: 190.

¹⁹ HAUTZINGER 2017: 190.

²⁰ GANCZER 2022: 152.

polgárainak, akár a szomszédos államhatalmak részéről. Az állampolgári kötelekbe fogadásnak vagy az abból való kitaszításnak tehát kétségtávol kockázatelemzési alapokon kellene nyugodnia, amelyben – számos egyéb tényező mellett – a fő szerepet a biztonságcentrikusságnak kellene adni.

A nemzetközi migrációs tendenciákat figyelemmel kísérve azonban megállapítható, hogy teljes biztonság nem létezik, az egyéni és az állami döntéseket a kockázatos állapotokban rejlő veszélyek mértéke és annak változásai befolyásolják. Ezekre a kihívásokra lehetőség szerint előzetesen, közérthetően és egyértelműen, jogi garanciákkal körülbástyázva kell reagálni. Jóllehet a honosítás minden esetben elismerés, rang, megtiszteltetés, a (test)vérség felajánlása, a megelőlegezett bizalom kiterjesztése esetén a tévedés esélye is nagyobb. A tévedés orvoslására pedig éppen a jogszerűen és jóhiszeműen szerzett állampolgársággal rendelkezőknek mutatkozik alapvető joga.

Felhasznált irodalom

- BALOGH Lídia – HALÁSZ Iván – PAP András László (2022): Egyenlőség, kisebbségi jogok, nemzetpolitika 2010 és 2018 között. In GÁRDOS OROSZ Fruzsina (szerk.): *A magyar jogrendszer rezilienciája 2010–2020*. Budapest: HVG-ORAC.
- BODA József főszerk. (2019): *Rendészettudományi szaklexikon*. Budapest: Dialóg Campus.
- CULIC Irina (2013): Az állampolgárság visszaállításától a kedvezményes (vissza)honosításig: a kettős állampolgárság politikájának kiterjedése Romániában 1989 után. *Magyar Kisebbség*, 18(3), 96–128.
- DOBOS Ádám György – DOBOS-BALOGH Nikolett (2019): „Állampolgárság-biznisz”, avagy az egyszerűsített honosítási eljárás és az illegális migráció összefüggései. *Ügyészek Lapja*, 26(1), 57–63.
- FINSZTER Géza (2023): A vállalható és a nem vállalható biztonság. *Pécsi Határőr Tudományos Közlemények*, 25(9), 5–24.
- GANCZER Mónika (2022): A határon túli magyarok kedvezményes honosításának értékelése – A törvénymódosítás célja és gyakorlati megvalósítása. *Jog, Állam, Politika*, 14(ksz.), 141–155.
- HAUTZINGER Zoltán (2017): Idegenrendészet és határrendészet. In VARGA János (szerk.): *A határrendészeti tisztképzés negyedszázada*. Budapest: Dialóg Campus, 183–191.
- LŐRINCZ Aranka (2019): „Legyetek jók, ha tudtok” – a honosítás rendészeti feltételei az állampolgársági jogban. *Belügyi Szemle*, 67(9), 47–58. Online: <https://doi.org/10.38146/BSZ.2019.9.3>
- NAGY Boldizsár (2014): Az állampolgárság mint stigma: az állampolgárság hátrányai. *Regio*, 22(1), 36–73. Online: <https://doi.org/10.17355/rkkpt.v22i1.8>
- TÖRÖK Ákos (2020): Mit ér az állampolgárság, ha magyar? Szlovákia Belügyminisztériumának 1/2015-ös rendelete és a kettős állampolgárság kérdése. *Kisebbségvédelem*, 2(2), 140–161.
- VARGA Csilla (2022): A szlovák parlament megszavazta a kettős állampolgárságról szóló törvényt. *Ludovika.hu*, 2022. február 21. Online: www.ludovika.hu/blogok/ot-perc-europa-blog/2022/02/21/a-szlovak-parlament-megszavazta-a-kettos-allampolgarsagrol-szolo-torvenyt/
- VASS Ágnes (2013): Szlovák–magyar kettős állampolgárok szlovák állampolgárság nélkül. *Magyar Kisebbség*, 18(3), 129–151.

Jogi források

Az emberi jogok egyetemes nyilatkozata

Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.)

1993. évi LV. törvény a magyar állampolgárságról (Ápt.)

A Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium egyszerűsített honosítási eljárásért felelős miniszteri biztosának Módszertani Útmutatója

A Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárságának Módszertani útmutatója

1985. évi 134. törvény az osztrák állampolgárságról

2010. évi 250. törvény a Szlovák Köztársaság állampolgárságáról szóló 1993. évi 40. törvény módosításáról

Ukrajna alkotmánya (1996)

Ukrajna törvénye az ukrán állampolgárságról (2001)

ABSTRACT

The Risks of Naturalisation in the Light of “Citizenship Protection”

Barbara MÁGÓ

This study analyses the risks of individual and state decisions in the naturalisation process, both in terms of the risk assessment activities of the state naturalising the alien and the individual risks of the applicant on the decision of naturalisation. In the case of fraudulent acquisition of citizenship, the author argues for the revocation of citizenship in order to protect the status of the state nationals.

Keywords: *citizenship, naturalisation, risk, deprivation, protection*